

Մ ՈՒՐԲ Զ ԱԿՈՐ

ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՆԻՍՏ ՄԱՅՐ ԵՒ ԿԵՂԵՅԻ

ՏՕՒ ԾՆԱԴԵԱՆ ՄՈՒՐԲ ԱՍՏՈՒԾԱԾԱՐ

8 ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ 2019

ԸՆԹԵՐՑՈՒՄ

ԵՍԱՅԻ ՄԱՐԳԱՐԷԻ ԳԻՐՔԷՆ

(13.1-11)

Ահաւաստիկ Բաբելոնի վերաբերող Տիրոջ պատգամը որ յայտնուեցաւ Ամոսի որդի Եսայիին.- Պատերազմի դրօշ կանգնեցէք մերկ լերան վրայ, ո՛վ իսրայէլացիներ, բարձրադաղակ ողջունեցէք եկող բանակները, մի՛ վախնաք, ձեռքով նշան ըրէք անոնց որոնք կու գան Բաբելոնի վրայ:

Ինծի համար նուիրագործուած պատե-
րազմիկներն են անոնք, որոնք ես Բաբելոնի
դէմ պիտի ղրկեմ որպէսզի գայն նուաճելով
բարկութիւնս յագեցնեն եւ ինծի հետ
ուրախանան: Լսեցէ՛ք լեռներուն վրայ
բազմութիւններու աղմուկը. ձայնը
բազմաթիւ ազգերու, ձայնը թագաւորներու
եւ հաւաքուած ժողովուրդներու: Երկ-
նաւոր Զօրքերու Տէրը ի՛նք հրամայեց
սպառազինուած այս ժողովուրդներուն,
որ գան հեռու երկիրներէ, հեռաւոր հորի-
զոններէ. եւ իր պատերազմիկներուն հետ
Տէրը ինք կու գայ ամբողջ աշխարհը
աւերելու: Ողբացէ՛ք, որովհետեւ մօտ է
Տիրոջ օրը, արդէն կը հասնի Աստուծոյ
հարուածը: Այդ պատճառով ալ բոլորին
ձեռքերը պիտի թուլնան, մարդոց սիրտերը
վախով պիտի լեցուին. իշխանները խռովքի
պիտի մատնուին, ծննդական կնոջ մը պէս՝
երկունքով պիտի բռնուին. ամէն մարդ իր
ընկերը պիտի մեղադրէ եւ ամօթէն իրենց

դէմքը բոցի պէս պիտի կարմրի: Արդարեւ
ահա կու գայ Տիրոջ օրը, երբ Տէրը անողոք
զայրոյթով ու սաստիկ բարկութեամբ
անապատի պիտի վերածէ աշխարհը եւ
անկէ բնաջինջ պիտի ընէ մեղաւորները:

Երկինքի աստղերը եւ Հայկին պէս բոլոր
համաստեղութիւնները իրենց լոյսը պիտի
չտան. արեւը իր ծագած պահուն պիտի
խաւարի եւ լուսինը իր լոյսը պիտի չտայ:
«Ես պիտի պատժեմ չարիքները որ կան
ամբողջ աշխարհի մէջ, եւ ամբարիշտները՝
իրենց մեղքերուն համար: Վերջ պիտի
դնեմ անօրէններու հպարտութեան եւ
պիտի խորտակեմ ամբարտաւաններու
գոռոզութիւնը», կ'ըսէ Տէրը:

ՊՕՂՈՍ ԱՌԱՔԵԱԼԻ

ԿՈՐՆԹԱՅԻՆԵՐՈՒՆ ԳՐԱԾ

ԵՐԿՐՈՐԴ ՆԱՄԱԿԷՆ

(7.4-16)

Մեծ վստահութիւն ունիմ ձեր վրայ.
մեծապէս հպարտ եմ ձեզմով: Մեր
կրած բոլոր նեղութեանց մէջ ինքզինքս
մխիթարուած եւ մեծապէս ուրախ կը
զգամ: Որովհետեւ Մակեդոնիա հասնելէն
ի վեր երբեք հանգիստ չունեցանք, այլ
ամէն կողմէ՝ նեղութիւն: Մէկ կողմէ
արտաքին թշնամութիւնները կը նեղէին
մեզ, իսկ ներքնապէս՝ մեր վախը: Բայց
Աստուած, որ կը մխիթարէ սրտաբեկները,
Տիրոսի գալովը մեզ մխիթարեց:

Ուրախացուցիչը միայն Տիրոսի գալը

չէր: Ուրախացանք մանաւանդ, երբ լսեցինք թէ ի՛նչպէս գոհ մնացած էր ձեզմէ: Մեզի պատմեց, թէ անձկութեամբ կը սպասէք ինծի, թէ ո՛րքան ցաւած էք պատահածին համար եւ թէ ի՛նչպէս կապուած էք ինծի: Չէք կրնար երեւակայել որքա՛ն ուրախ եմ: Ընչդ է, որ նամակովս քիչ մը վշտացուցի ձեզ, բայց հիմա չե՛մ զղջար ըրածիս, թէպէտ գրելէս վերջ զղջացեր էի, քանի կը տեսնեմ, թէ այդ նամակս միայն կարճ ժամանակ մը վշտացուցեր է ձեզ: Ուրախ եմ հիմա, ո՛չ թէ ձեզ ցաւցուցած ըլլալուս համար, այլ որովհետեւ այդ տրամուծութիւնը պատճառեղաւ, որ ապաշխարէք: Եւ որովհետեւ ձեր տրամուծութիւնը Աստուծոյ գործին ծառայեց, ես պէտք չունիմ այլեւս խստութեամբ գալու ձեզի: Աստուած երբեմն մեզ կը ցաւցնէ՝ ապաշխարութեան միջոցաւ փրկութեան առաջնորդելու նպատակով, որուն համար չենք զղջար բնաւ: Մինչդեռ աշխարհի ցաւը մահուան կ'առաջնորդէ: Արդ, տեսէք թէ Աստուծոյ պատճառած ցաւը ի՛նչպէս անտարբերութենէն դուրս բերաւ ձեզ եւ մղեց որ դուք ձեզ արդարացնէք: Զայրացաք, տագնապեցաք, անձկութեամբ լեցուեցաք: Բայց յետոյ նախանձախնդրութեամբ վառեցաք եւ սխալը մէջտեղէն վերցուցիք, եւ ամէն կերպով ցոյց տուիք թէ դուք յանցանք չունիք այդ խնդրին մէջ: Հիմա ըսեմ թէ նախորդ նամակը գրելուս պատճառը միայն այդ յանցաւոր մարդը չէր, ո՛չ ալ անոր հայրը որուն դէմ գործուեցաւ յանցանքը. այլ որպէսզի յայտնուի այն հոգածութիւնը որ փոխադարձաբար իրարու հանդէպ ունինք Աստուծոյ առջեւ: Ուստի մենք մեզ մխիթարուած կը զգանք:

Մեր զգացած մխիթարութեան վրայ Տիտոս աւելի եւս ուրախացուց մեզ, ուրախութեամբ պատմելով թէ ի՛նչպէս բոլորդ ալ գոհ ձգած էք զինք: Ձեզի համար պարծանքս յայտնած էի իրեն, եւ ամօթով չմնացի. եւ ինչպէս ձեզի խօսածներս բոլորը ճշմարիտ էին, նոյնպէս ալ Տիտոսի յայտնած պարծանքս ճշմարտուեցաւ: Գիտէ՞ք թէ որքան մեծ սիրով Տիտոս կը խօսէր ձեր մասին. կը յիշէր թէ ի՛նչպէս կը հնազանդէիք իրեն, թէ ինչպիսի՛ ահ ու դողով ընդունեիք էիք զինք: Արդ, ուրախ եմ որ կատարեալ վստահութիւն ունիմ ձեր վրայ:

ՅԻՍՈՒՍ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԱԻԵՏԱՐԱՆԷՆ
ԸՍՏ ՄԱՐԿՈՍԻ
(7.31-37)

Յիսուս Տիւրոսի սահմաններէն մեկնելով, Սիդոնի վրայով անցաւ Դեկապոլիսի սահմաններէն եւ եկաւ Գալիլիայի ծովեզերքը: Եւ ահա իրեն բերին խուլ եւ համր մարդ մը՝ խնդրելով որ ձեռքը դնէ անոր վրայ: Յիսուս զայն ամբոխէն հեռու մէկ կողմ տարաւ, մատները անոր ականջներուն մէջ դրաւ, յետոյ թքեց եւ դպաւ անոր լեզուին: Ապա երկինք նայեցաւ, հառաչեց եւ ըսաւ. «Եփփաթա՛», որ կը նշանակէ «բացուէ՛»: Նոյն վայրկեանին անոր ականջերը բացուեցան, եւ լեզուն բացուելով՝ սկսաւ կանոնաւոր կերպով խօսիլ: Յետոյ Յիսուս պատուիրեց ժողովուրդին որ ոեւէ մէկուն չըսեն: Սակայն ինչքան ալ ան կը պատուիրէր որ չտարածեն, անոնք առաւել չափով կը պատմէին այս մասին: Մարդիկ աւելի եւս կը զարմանային եւ կ'ըսէին. «Այս մարդը ամէն ինչ լաւ կը կատարէ. տեսէք, խուլերուն իսկ լսել կու տայ եւ համրերուն՝ խօսիլ»: